

*Някога игрите ми отнеха,
скитах дрипав - жива живеница...
Но погледай как във градски дрехи
днес играят двете ми дечица!*

*Плувах по води, но не с корита,
кон крилат веднаж ли ме примами?
Аз видях страни, до днес които
и насън не е видял баща ми!*

*Нека плиска буен дъжд, небето
да треци и буря зла да стене.
Не главня през нощ, а ток ми свети
и света улавям със антени!*

Тук, както личи, циганският поет се разделя с "поетиката" на катуна. Той оценява новия начин на живот, който донесе на ромите у нас промяната на и след 9 септември 1944 година. С това си стихотворение Усин Керим фактически разкрива "голямата раздяла" на нашите цигани с вековното си минало и тяхната "велика среща" с новия живот, който те първа ще изпълва ромската история в нашите и бъдни дни.

Но не това е най-важното. Много по-важно е, че когато се подложат на сравнително изследване двете основни групи на ромите у нас прави силно впечатление фактът, че между тях, общо взето, няма трайни връзки и разбирателство. Като цяло те се държат хладно и дори като чужди една на друга. За това доста ярко говорят отрицателните нагласи у двете групи към "смесените бракове" помежду им, чиято реализация (особено когато няма пълна яснота за намеренията на младите по отношения на техния бъдещ начин на живот - чергаруващ или уседнал) е съпровождана с много спорове и дразги, а понякога с побойща и дори с покъртителни убийства. Взети в информационен план тези изяви не остават затворени само сред самите роми. Най-често, поради своята шумност и откритост, те стават известни и на неромското население, поради което те също подсилват негативните оценки и нагласи в него към циганите. В резултат сред неромското население се съгъстват тъмните краски при обрисуването